

Nagy volt a nyüzsgés aznap Rózsadombiek kertkapujának környékén. A gyerekek, Oszi, Vejnő és Annamari új játékot találtak ki. A kapu rácsára kapaszkodtak, Oszi elrúgta magát, azaz magukat, és nagyot kurjantott:

– Indul a busz Nekeresdre!

A kapu körbecsikordult a sarokvasán, és BUMMM, úgy nekicsapódott a kapufélfának, hogy az majd kiesett a helyéből. Erre a három utas kórusban zengte:

– Végállomás, nem megy tovább!

Rózsadombiek szomszédja, Putkela úr mazsolává gyűrődött arccal hallgatta a kapu keserves nyikorgását. Alighanem berozsdásodott, gondolta, és nem tétovázott tovább, indult a fészerbe a cseppentőért.

– Gyerekek, töltsünk egy kis olajat ebbe a nyekeregdi buszba. Meglátjátok, úgy repül majd... mint a szódás a paripáján.

– Nem Nyekelegd, hanem Nekelesd! – pontosított Vejnő.

– Ne-te-jezd! – visszhangozta Annamari.

– Nem tejezem, aranyoskám, olajozom – azzal Putkela úr prütyentett egyet a cseppentővel a kapu sarkára, Oszi begyújtotta a hajtóművet, és a gyerekek versengve kiabáltak:

– Indul a busz Nekeresdre... Nekelesdle... Netejezdle!

A kapubusz úgy meglódult, mintha turbó-rakétaolajat töltek volna bele. Körbepördült az oszlopon, majd a végállomásnál megállás helyett lerepült a sarokvasáról, és alacsony röppályára állt.

– Putkela bácsi, hohohohó! – rikkantotta Oszi.

– Jesszumpepi! – futott végig Putkela úr hátán a hideg. – Csak nem tejeztem... ööö... olajoztam túl?

A kapu repült-repült, és a kilövési ponttól úgy három méternyire ért földet hatalmas csattanással. A gyerekek, a landolás során lenyelt homokkal mit sem törődve, teli torokból üvöltöttek:

– MÉG EGYSZEEER!

Putkela úr beügetett a kisseprűért a fészerbe, tőle telhetően letisztogatta a repülő busz utasairól a port, és közben zavartan motyogta:

– Na úgy na, nem éppen patyolat, de így már felismer apukátok, amikor hazajön a munkából. Erről a kis buszozásról pedig szerintem jobb lesz, ha nem szóltok, nehogy fölöslegesen felizgassa magát.

– Áh, ez semmi, mi ma igazi járgánnyal fogunk száguldozni! – dicsekedett Osi.

– Bizony ám! Melt Apa autót vásárol! – magyarázta Vejnő.

Ezt Annamari sem hagyhatta szó nélkül, bár abban a korban volt, amikor nem döntötte még el, jobban selypít-e, mint raccsol:

– A tomtéd bátinat ninten isz totija!

– Micsodám nincsen nekem, kicsikém? – értetlenkedett Putkela úr.

– Aatója!

– Hagyjuk ezt az ajtó-dolgot, drágáim!

– Autómbilom viszont sose volt – terelte a beszélgetést békésebb mederbe Putkela úr, a gyerekek előbb értetlenkedő, majd érdeklődő tekintetétől kísérve –, gyerekkoromban volt viszont egy lovam. Úgy hívták: Lóhengrin. Vele jártam gombászni.

– Nem valami Miklósnak hívták? – ráncolta a homlokát Vejnő.

– Lóhengrin Miklósnak. No de képzeljétek, egyszer rókagombalesen még egy medvével is találkoztunk, az erdő királyával. Szerencsére ő ijedt meg jobban tőlünk, és nyaka közé kapta a lábát. Mi meg nem szóltunk neki, hogy ő az erősebb, hihhi... Áh, manapság nincsenek már olyan hős paripák, mint az én Lóhengrinem. De ha ló nincs, jó az autó is, amikor gombászni támad kedve az embernek.

Ekkor az utcán autóduda harsant.
A gyerekek ujjongva rohantak kifelé:
– Hurrá, itt az autóóó!

Rózsadombi Benedek új autójára könyökölve feszített a kapu előtt, és nem győzött büszkélkedni, milyen jó vásárt csinált:

– Kicsi és mégis nagyszerű! A lóerőjéhez képest alig eszik valamit, a raktere pedig... Határ a csillagos ég!

A gyerekek sikongtak örömben, bezúfolódtak a kormány mögé, nyomogatták a gombokat, húzogatták a kallantyúkat és versenyt ugráltak az ülésen, ami halványan konyhapadra emlékeztetett. Putkela úr az autót kerülgetve megállapította csendesén, hogy ha nem tudná, hogy autó, ő bizony valami kezekre szerelt papucsnak nézne.

– Micsoda? – hördült fel Apa. – Erre a papucsra, akarom mondani platóra felférne a tisztelt szomszéd úr komplett kerti kócerája az összes limlommal, ha neadjisten el kellene szállítani a szemétdombra.

– Apa plapucsos autója százszor vagányabb, mint a nekeresdi busz! – kiáltott fel ekkor Oszi.

– Töökkéletesen egyetértek – vágta rá Apa elnéző mosollyal, majd összebb vonta a szemöldökét. – Miféle busz?

– Áh, semmi-semmi, mesebeszéd! Ilyenek ezek a gyerekek! – sietett válaszolni Putkela úr.

Vejnő szerencsére közbekiáltott:

– Most mál van autónk, úgyhogy Apa elvisz minket a eldőbe gombavadászni!

– Micsodászniii? – ingatta a fejét összevont szemöldökkel Apa. – De hiszen csak most estem haza a munkából, és volt ma még ez az autóvásárlás is... egyáltalán ki beszélt nektek gombavadász... gombavadászról?

Apa kérdően nézett Putkela úrra, ám a szomszéd, mint akinek halaszthatatlan dolga akadt, kezébe kapta az ollót, és vadul nyírni kezdte a bukszust.

– Ide hallgassatok, édes gyermekeim, Apa most olyan borzasztóan fáradt, hogy erdőben bóklászásról, sárban tocsogásról szó sem lehet – próbált szigorkodni Apa.

A gyerekek lelombozódva a földre sütötték a szemüket. Apa szeme is odatévedt a gyerekek hihetetlenül maszatos lábaira, és minél tovább nézte azokat a porban motoszkáló, kosztól ragacsos lábujjacskákat, annál jóvátételenebbül meglágyult a szíve. Végül felsóhajtott:

– Jól van, megadom magam. Én megkaptam a rég áhított autót, nektek is kijár egy kis gombavadász, nem igaz?

Lázás csomagolásba kezdett a család. Oszi felkapaszkodott a könyvespolcra megkeresni a nagy gombászkönyvet.

– Legjobb lesz magunkkal vinni ezt – vélekedett Oszi –, hogy Apa nehogy véletlenül légyölő galócába harapjon, és vigyük a dúvadhatározót is arra az esetre, ha medvének látszó állatba botlanánk, hogy megmutathassuk benne Apának: a medvének négy lába van, mégsem ló, hanem az erdő királya.

Vejnő szeme megakadt a polcon a dinoszaurusz-enciklopédián, és közbekiáltott:

– Ezzel meg bizonyíthatjuk, ha Apa nem hiszi el másképp, hogy a fa mögött nem egy általmatlan sün zölgeti a leveleket, hanem minimum balapaszaulusz.

Apa mosolyogva hallgatta a gyerekek fontoskodását.

– Méghogy dúvad a medve, meg kalap a saurusz. Hihhi, az én kis okostojásaim.

Azzal Apa csizmát húzott, karjára akasztotta a gombászkosarát, és szelíd mosollyal nyugtázta, hogy lám, kis famíliája már indulásra készen áll, és egyszer sem kellett leüvöltenie a gyerekek fejét. Mily gyönyörű is a meghitt családi élet.

Ám amint kilépett az udvarra, és az autójára tévedt a tekintete, úgy elszállt a jókedve, mint a pinty, sőt mint két pinty, nem csak egy kerge madár.

